

Esra İlter Demirbilek

YERYÜZÜ TAKIMI

DOĞANIN UYANIŞI

25. Baskı

Doğan
Çocuk

Esra İter Demirbilek

DOĞANIN UYANIŞI

BAŞLANGIÇ*

Ne gök ne de yerin var olduğu, Güneş'in, Ay'ın, yıldızların henüz doğmadığı ve zamanın bilinmediği bir yerde sadece sular varmış.

Bay Ülgen ve Erlik Han, bu uçsuz bucaksız denizin üzerinde uçmaktaymış. Bir an gelmiş, Bay Ülgen'in canı sıkılmış. Öyle derin bir "Off!" çekmiş ki güçlü bir yel çıkmış, denizler dalgalanmış.

Bunu gören denizlerin anası Ak Ana, derin sulardan yükselmiş. "Derdini anlarım Bay Ülgen. Madem sıkılırsın, var git kendine bir yurt kur, orayı donat" demiş.

Dev dalgaların alaşağı ettiği Erlik Han bu duruma çok bozulmuş, için için söylenmiş: "Ben Ülgen kadar güçlü değil miyim? Birlikte uçar, ona yarenlik etmez miyim? Neden ben düştüm sulara, o ise hâlâ havada?"

Bay Ülgen, Erlik Han'ı suyun içinde görünce seslenmiş: "Ey Erlik Han! Madem sudasın, hadi bana toprak getiresin!"

Erlik Han Bay Ülgen'i kıskanıyormuş kıskanmasına ama yine de buyruğunu yerine getirmiş; derinlerden bir avuç toprak alıp Ülgen'e vermiş; ama toprağın bir kısmını ağzına atıp gizlemiş.

Ak Ana'nın öğütüyle Bay Ülgen toprağı alıp serpmiş; suların içinden karalar yükselmiş. Toprak nefes almış derin bir oh çekmiş; üzerinde ovalar, yeşillikler, ağaçlar yükselmiş. Ak Ana suyunu toprağa serpiştirmiş; nehirler çağlamış, göller şıkırdamış. Bay Ülgen var gücüyle üflemiş; pamuk gibi bulutlar yükselerek gezinmeye başlamış. Eserine bakan Bay Ülgen "Ben burayı çok sevdim, adı Yeryüzü olsun!" demiş.

Fakat bir süre sonra Bay Ülgen bakmış ki ağaçlar boynunu büküyor, açan çiçek çok geçmeden soluyor, anlamış ki bir şeyler ters gidiyor. "Buralar pek soğuk, pek ışsız" demiş. Yeryüzü'nü ısıtması için yüreğinden bir kor çıkarıp yağurmuş. Gökyüzüne Güneş'i ve Ay'ı kondurmuş. Etraflarını da yıldızlar ve gezegenlerle donatmış.

Erlik Han bu göz kamastırıcı güzellikteki düzene bakakalmış. İçindeki hırs, yüreğindeki kıskançlık gibi ağzındaki toprak da rahat dur-

*Bu bölüm Altay Türklerinin yaratılış mitolojisinden esinlenerek yazılmıştır.

mamış; büyümüş de büyümüş, büyümüş de büyümüş...

Erlık Han sonunda dayanamayıp ağzındakini çıkarmış. Yer sarsılmış, toprak yerle bir olmuş. Erlık'ın kustuğu yerden yol vermez dağlar, pis kokulu bataklıklar, çöller yükselmiş. Bunu gören Bay Ülgen, Erlık Han'a çok kızmış.

“Benden gizli ne işler çevirirsin? Benim eserimi ne diye bozarsın?” diye bağırılmış.

Erlık Han pişkinlikle cevap vermiş: “Sen güçlüysen ben de güçlüyüm. Ben de kendi yurdumu kurmak istedim” demiş.

Bay Ülgen daha da kızmış. “Bu ot bitmez, taşlı çorak yurdunda kim yaşar?” demiş.

Erlık Han daha da ileri giderek “Benim de kendime göre bir arzum var” deyip bir demet zehirli zakkumu Bay Ülgen'in önüne koymuş.

Bay Ülgen, Erlık Han'ın kibrine daha da çok öfkelenmiş:

“Bana yarenlik ederken meğer beni kıskanırmışsın, arkamdan gizli gizli işler çevirmişsin. Madem öyle, artık dostum değilsin. Derhal git benim yurdundan, seni gözüm görmesin. Git yerin dibine de kimseye zararın dokunmasın!” demiş.

Bay Ülgen, bozulan eserini düzeltmek için çok çalışmış, çok mücadele vermiş. Bay Ülgen'in çok yorulduğunu gören hanımı Umay ona kıyamamış “Hadi git dinlen” demiş. “Ben burada kalır, tüm bunlara bakarım.”

Bay Ülgen tereddüt etmiş. “Tek başına nasıl eylersin?”

Bunu gören suların koruyucusu Su İyesi, ateşin koruyucusu Ateş İyesi, havanın koruyucusu Gök İyesi ve toprağın koruyucusu Yer İyesi, Bay Ülgen'in huzuruna gelmişler.** “Biz Umay Ana'nın yoldaşınız. Daima onun yanındayız” demişler.

İç i rahat eden Ülgen “Hoş kalın, hoşça kalın” diyerek uzaklara uçup gitmiş. Hanımı Umay, Yeryüzü'nün ortasına koca bir kayın ağacı dikmiş. Ama o da balıklara, sulara, gökyüzüne, ağaçlara bakayım derken yorulmuş. Yorgunluğa daha fazla direnememiş ve ağacın kovuğunda uyuyakalmış.

** Türk mitolojisinde Gök İyesi, Su İyesi, Ateş İyesi ve Toprak İyesi, gökyüzünün, suların, ateşin ve toprağın koruyucu ruhu, sahibi olan varlıklar olarak geçmektedir.

Giriş

Başak

“Hey! Kalksana uykucu kaplumbağa!”

Ekin, yatağında uyumakta olan kardeşi Başak’ın ayaklarını gıdıklıyordu.

Başak gözlerini ovuşturarak yavaşça yatağında doğruldu. Ağzını kocaman açıp esnedi ve sonra “Uykucu sensin. Geçen hafta sonu yataktan kalktığında biz öğle yemeği yiyorduk” diye söylendi.

Ablası onun bu şaşkın hâline kahkahalarla gülüyordu. “Şuna da bak, her şeyi de ciddiye alıyor! Hadi kalk saat yedi oldu.”

Başak elini telefonuna uzattı. Ekrandaki saati görünce çok şaşırmişti: “Aaa! Gerçekten de yedi olmuş. Ama hâlâ çok uykum var.”

“Hadiiii! Geç kalacağız.”

Kız kardeşler hızlıca giyinip, annelerinin önceden

hazırladığı kahvaltı sofrasına oturdular. Ekin, lokmalarını birbiri ardına yuvarlarken göz ucuyla da ağır ağır yumurtasını soyan kardeşini izliyordu.

“Ohooo, bu hızla gidersen evden çıkana kadar akşam olacak. Hoop bak ben yedim bile,” diyerek havalı bir biçimde yumurtasının son parçasını ağzına attı.

“Midende fil filan mı var senin?” diye güldü Başak.

Ekin, ağzı dolu vaziyette kardeşine laf yetiştirmeye çalışıyordu: “Sen kendine bak. Hem bugün sunumun yok muydu senin?”

Başak bir kez daha saatine baktı. Ablası haklıydı. Hemen yumurtasını soydu.

Ekin “Merak ettim. Günlerdir hazırlandığın bu önemli sunumun konusu ne?” diye sordu ve ardından da üç zeytini aynı anda ağzına atıp çekirdekleri de havalı bir biçimde tabağa fırlattı. Fırrt fırrt fırrtt!

Başak gururla göğsünü gererek “Erozyon ile ilgili bir sunum yapacağım” diye cevap verdi. “Sunumdan sonra da basit bir deney...”

Ekin “Nasıl bir deneymiş bu?” diye sorduktan sonra hüüüpp diye gürültülü bir biçimde sütünü içti. Dudaklarının üstüne süt bulaşmıştı ve çok komik görünüyordu. Başak, ablasının komikliklerine aldrımadan büyük bir ciddiyetle anlatmaya devam etti:

“Şimdi iki tane karton kutumuz var. Birinde sa-

dece toprak, diğerinde ise çimli toprak.” Sonra sağ avucunu yere eğdi. “Bu kutular eğimli duracaklar ve ben yukarıdan su dökeceğim. Kutuların altında akan suyun biriktiği kaplar olacak. Deney sonunda hangi kaptaki toprak daha az birikmiş ona bakacağız.”

“Hangisinde peki?” diye sordu Ekin.

“Tabii ki üzerinde çimen olan kutudan daha az toprak akıp gidecek. Çünkü bitki kökleri toprağı tutacak.”

“Harika” dedi ablası. “Çok güzel hazırlanmışsın ama unuttuğın bir şey var: Eğer bir an önce evden çıkmazsan bunların hiçbirini yapamayacaksın.”

“Aaa! Şuna da bak!” diye söylendi Başak. “Beni oyalayan sensin!”

Ekin kahkahalarla gülüyordu. “Daha saçlarını bile taramamışsın! Hem baloya giden prensesler gibi saatlerce hazırlanıyorsun hem de karşıma geçmiş vır vır konuşuyorsun.”

“Sordun söyledik!” dedi Başak. “Hem sen de arada sırada saçlarını tarasan hiç fena olmaz! Okuldaki küçük çocuklar seni görünce ‘Eyvah cadı geliyor!’ diye korkup kaçıyorlar.”

Abla kardeş bir yandan şakalaşıp bir yandan hazırlandılar ve nihayet evden çıktılar. Badem bahçelerinin arasından geçip okula doğru giderlerken güneş onlara gülümsüyordu.

“Hava amma da sıcakmış” diye şikâyet etti Ekin.

Alnında biriken ter damlalarını silen Başak “Bize nisan bahar ayı diye öğrettiler ama bence yanlış biliyorlar” dedi bunalmış bir şekilde.

Ekin’in gözleri badem ağaçlarının dallarına takıldı. “Havalar o kadar sıcak ki ağaçlar bile şaşırды, daha şubatta çiçek açtılar. Umarım geçen seneki gibi beklenmedik bir don filan olmaz. Yazık olmuştu tüm badem çiçeklerine, hatırladın mı? Annemlerin emekleri boşa gitmişti. Çok üzülmüştük.”

“Her yıl olacak değil ya” diye gülümsedi her zaman bardağın dolu tarafını gören Başak. “Merak etme, bir şey olmaz.”

Ekin ve Başak sadece birkaç adım daha ilerlemişlerdi ki aniden sert ve serin bir rüzgâr çıktı. Az önceki sıcak ve boğucu havadan eser kalmamıştı. Gök yüzünde toplanmaya başlayan bulutlar yaklaşan yağmuru işaret ediyordu. Çok geçmeden ilk yağmur damlaları çatıdaki kiremitleri tıkırdatmaya başladı. İki kız kardeş adımlarını hızlandırdılar. Tam okulun kapısından içeri girmişlerdi ki şiddetli bir ışık çaktı ve ardından da kulakları sağır eden bir gök gürültüsü duyuldu.

“Hiç öyle bir şimşek görmemiştim” dedi Başak.

“Hmm. Belki gökten korkunç canavarlar yağacak-

tır!” diye güldü Ekin kız kardeşini sınıfına uğurlarken. “Yoksa boyutlar arası kapılar açıldı ve uzaylılar mı geldi? Bu anca uzaylıların işi olabilir! Hey uzaylı! Buradayım!” diye dalga geçiyordu. Kız kardeşinin ciddi mizacının aksine, her durumda şaka yapabiliyordu.

Abla kardeş sınıflarına girip sıralarına otururken yağmur da giderek hızlanıyordu. Gök gürültüleri kulakları öyle bir tırmalıyordu ki öğretmenlerini bile duymakta güçlük çekiyorlardı.

“Bu çok kötü oldu” dedi Başak. “Tam da benim sunumumun olduğu gün!”

“Amaan üzüldüğün şeye bak” diye yanıt verdi Başak’ın sıra arkadaşı Meltem.

“Baksana kimse dersi dinlemiyor, herkesin gözü pencerede. Ya beni de dinlemezlerse?”

Tam o sırada duyulan şangırtı herkesi yerinden zıplattı. Tüm sınıf kapıya üşüşmüş, merakla sesin geldiği koridora bakıyordu. Bir o yana bir bu yana koşturan hademeleri ve yerdeki cam kırıklarını gören öğretmen “Neler oluyor?” diye seslendi.

“Yağmur oluşu, rüzgâr yüzünden yerinden çıkmış” dedi görevli Mehmet Amca. “Sallanırken camı kırdı!”

Kırık camdan içeri sular doluyor, hademeler ellerinde paspaslar ve kovalarla giren suyu boşaltmaya çalışıyorlardı. Fakat yağmur o kadar hızlı yağıyordu

ki bu çabaları pek de işe yaramıyordu. Derken kordorda Müdire Hanım'ın sesi duyuldu:

“Hadii! Bırakın şamataı! Dersinize dönün!”

İlk dersin sonuna doğru fırtına hepten korkunç bir hâl almıştı. Artık kimse dersi dinlemiyor, korkuyla dışarıyı izliyordu. Camlar zangırdıyor, bahçedeki ağaçlar bir o yana bir bu yana yatıyordu.

Meltem çok endişeli görünüyor, sabah badem bahçelerine çalışmaya giden anne ve babasını düşünüyor. “Umarım iyidirler, çok korkuyorum” diye fısıldadı.

Başak arkadaşına dönüp “Bizimkiler de bahçeye gitti. Ama merak etme, yağmur birazdan diner. Ciddi bir şey olsaydı meteoroloji bizi uyarırdı” dedi.

İşte ne olduysa o anda oldu. Gökyüzü korkunç seslerin eşliğinde tıpkı gece gibi bir karanlığa gömüldü. Pencerelelere çarpan portakal büyüklüğünde dolu taneleri okulun camlarını birer birer indirirken sınıflardan çığlıklar yükseliyordu. O sırada elektriklerin kesilmesi de yaşanan tüm paniğin üzerine tuz biber ekmişti.

“Sıraların yanına çömelin! Sıraların yanına!” diye bağııyordu Başak'ın öğretmeni. Sakin görünmeye çalışıyordu. “Çocuklar deprem tatbikatımızı hatırlayın! Yere çömelin, başlarınızı koruyun!”

Dakikalarca süren dolu sonrasında neredeyse okulda sağlam cam kalmamıştı. Her yerden sesler

yükseliyordu: Birbirine sarılarak ağlayanlar, anne baba diye bağırırlar... Durum gerçekten korkunçtu.

Başak üst kattan inen ablasını sınıfının kapısında gördüğünde koşarak ona sarıldı. Kardeşine “Korkma!” dedi Ekin. “Ne zombiler ne uzaylılar ne de korkunç fırtınalar bizi yenebilir! Ben buradayım!”

Müdire Hanım, megafonu kapıp paçalarını dizlerine kadar sıvamış, dolulara basıp kaymamak için bir balerin gibi zıplayarak koridorda anons yapıyordu:

“Herkes çantasını toplansın ve sınıfında sıra olsun! Okullar tatil edildi, anne ve babalarınıza haber verdik. Gelip sizi alacaklar!”

Yarım saat kadar sonra bulutlar yavaş yavaş dağılmaya ve gökyüzü yeniden kendi rengine kavuşmaya başlamıştı. Devreye giren jeneratörler sayesinde okul aydınlanmış ve öğrenciler hızla eşyalarını toplayarak sıra olmuşlardı. Çocuklarını almaya gelen aileler nedeniyle okulun önü çok kalabalıktı. Bahçeye çıkan Başak hiç ummadığı bir manzara ile karşılaşmıştı: Sadece okul binası değil, çevredeki pek çok ev harap hâldeydi. Bu korkunç görüntüler karşısında Başak şaşkınlıktan donup kalmıştı. Öyle ki anne ve babasının yanına geldiğinin bile farkına varamamıştı.

Babası ve Başak’ı tuttuğu gibi kucağına aldı. Annesi ise Ekin’e sarılıp ağlıyordu. “Çok büyük bir fela-

Tan, Başak, Rüzgâr, Nehir...

Yeryüzü Takımı'nı oluşturan bu dört arkadaş, doğanın ve çocukların koruyucusu Umay Ana ile birlikte dünyayı yok olmaktan kurtarmak için iklim krizine karşı büyük bir mücadele başlatıyor. Ancak karşılına hiç ummadıkları engeller çıkıyor. Her Türlü Kötülük Danışmanlık ve Cin Fikir A. Ş.'nin sahibi Bay Başkötü ve yardımcıları Umur Samaz Hanım ile Fikri Sinsi Bey'e karşı Yeryüzü Takımı doğanın muhteşem gücünü kullanıyor. Bu korkusuz dört arkadaşın heyecan dolu macerasını bir solukta okurken siz de doğanın gücünü yüreğinizde hissedecek ve Yeryüzü Takımı'yla birlikte fantastik bir yolculuğa çıkacaksınız.

